

е вѣренъ, дали ще служи добре на новитѣ си господари... — въздъхна архиепископъ Василий.

— Какво да сторя съ Иванковитѣ люде? — попита отново заприжено логотетъ Белота. — Иска ми се още утре да ги видя увиснали на вѣжето...

— Тѣ не сѣ опасни... Поне за сега... — каза замислено Петъръ. — Ако ги преследваме, ще покажемъ, че се боимъ отъ тѣхъ...

— Все пакъ, бихъ желалъ да знамъ, какви послания си размѣнятъ съ оня нечестивецъ въ Цариградъ... — възкликна живо князь Белота. — Може би Иванко не е особено доволенъ отъ приема си у роментѣ и мисли съ тѣхна помощъ да се върне тукъ и да раздаде деспотски и севастократорски достойнства на тия негодници... Още днесъ ще пратя вестъ на пресвѣтлия князь Иваница въ Сръдецъ, да натовари людетѣ си да следятъ всѣки пѣтникъ отъ югъ и да го претърсватъ.

— Иванковитѣ люде не ми създаватъ грижи... — отвърна царъ Калопетъръ. — Други по-важни нѣща смущаватъ сърдцето ми... На насъ отвсѣкжде още гледатъ като на случайни натрапници. Държавата ни не е призната отъ никого. Ето какъ Фридрихъ Червената брада се подигра съ насъ, забрави договора си и ни остави на произвола. Ако не бѣхме достатъчно силни да се бранимъ, сами щѣхме първи да изпитае яростта на Исакъ Ангелъ, следъ заминаването на кръстоносцитѣ. Тѣй както си изпатиха нещастнитѣ сърби при Морава... Всичко, което Неманъ бѣ спечелилъ чрезъ кървава бранъ презъ времето, когато бѣхме съюзници, слизайки надолу къмъ Сръдецъ и Долна земя, сега го загуби отново. Това му бѣ печалбата отъ приятелството съ Фридрихъ. Червената брада си замина да си гледа работитѣ въ Палестина, а насъ ни остави на произвола. И Неманъ, като насъ, не е признатъ между господаритѣ на тия земи. Смѣтатъ ни само за нѣкакви бунтовници, които лесно могатъ да бѣдатъ усмирени при една победна война. Исакъ Ангелъ се показва лошъ бранникъ при Верея, когато едва се спаси отъ нашитѣ стрели, ала биде добъръ военачалникъ при Морава. И сега сърбитѣ